

Karvalakki

Lauantaiaamuna Ida-Alisa heräsi siihen, että äiti päästeli keittiössä epä-äitimäistä sanastoa. Ida-Alisa hipsi keittiöön peitto harteilla ja löysi sieltä äidin, joka seiso taskulamppu toisessa ja puurokattila toisessa kädessä ja yritti laskea hanasta vettä puuroon. Hana ei kuitenkaan ollut juoksutuulella, eikä puurokattilaan tipahtanut kuin muutama pisara.

Hyvä. Ida-Alisa virnisti sisäisesti. Kerrankin ei tarvitse syödä puuroa.

- Mitä ihmettä minä nyt teen? Ei vettä, ei sähköä eikä lämpöä, äiti puhisi.

- Grillissäkö sinä sitten aioit sen puuron keittää? Ida-Alisa hekotteli samalla kun sytytti joululahjaksi saamiaan tuoksukynttilöitä (joiden hajusta äiti yleensä valitti) ja kaatoi lautaselle muroja (joita äiti yleensä ei antanut syödä).

Tänään mikään ei voinut pilata Ida-Alisan päivää, sillä tänään hän oli menossa Jasse K:n keikalle nuorisotalolle. Keikka olisi vasta illalla, mutta Ida-Alisalla oli jo kiire, koska hän ja hänen paras kaverinsa Vilma halusivat ehtiä ensimmäisiksi jonoon nuorisotalon eteen. Mieluiten he olisivat menneet jonottamaan jo edellisenä iltana, mutta äidit olivat jostain syystä olleet sitä mieltä, että nuorisotalon pihalla istuminen tammikuisena perjantaiyönä ei ollut seiskaluokkalaisille sopivaa puuhaa.

Syötyään Ida-Alisa veti päälleen kaikki valmiiksi esille ottamansa vaatteet ja nappasi mukaan kassin, jossa oli lämpöalusta, makuupussi, edellisenä iltana ladattu matkalaturi ja evästä (limpparia, myslipatukoita ja karkkia). Sitten Ida-Alisa oli valmis lähtöön. Äiti jäi vintille etsimään isomummon vanhaa lammasturkkia, jotta tarkenisi katsoa Onnenpyörän uusinnat televisoista, kunnes turkin löydettyään huomasi, että eipäs voinutkaan katsoa.

Jasse K:n keikkabussi pysähtyi nuorisotalon taakse hyvissä ajoin ennen keikan alkua.

Ensimmäiseksi Jasse laittoi lenkkarit jalkaan ja lähti juoksulenkille kaupungin kaduille. Hän keskittyi aina parhaiten illan keikkaan juoksemalla; lisäksi ilman juoksu-harrastustaan hän olisi joutunut luopumaan joko keikanjälkeisistä hampurilaisaterioista tai pillifarkuistaan.

Kun Jasse palasi hikisenä lenkiltä, bändin roudari Pate oli häntä vastassa bussin ovella.

- Missäs meinasit käydä suihkussa? Pate kyseli hymyillen kierosti. – Koko kaupungissa ei tule sähköä eikä juoksevaa vettä.

Jasselta pääsi ruma sana.

- No, no, Pate rauhoitteli. – Ei ole mitään syytä alkaa puhua sivistymättömästi. Kyllä hätä keinot keksii. Ja jos ei hätä, niin sitten Pate. Tuolla kilometrin päässä on avantouintiseuran puusauna ja avanto. Siellä voit käydä pesulla.

Jassen hampaat kalisivat jo pelkästä ajatuksesta, mutta hän oli niin hikinen, ettei auttanut muu kuin lähteä avantoon. Muutama talviuimaritāti oli pudottaa uimapukunsa nähdessään kuuluisan rokkitähdän sujahtavan bokserisillaan heidän seurakseen hyiseen järveen. Tästä riittäisi puhumista monen sauvakävelylenkin ajaksi.

Uintikoettelemuksesta selvittyään Jasse alkoi ihmetellä, miten itse keikka nyt voitaisiin järjestää. Vai pitäisikö se perua?

- Älä ole nössö, Pate torui. – Nuo tytöt talon toisella puolella ovat jonottaneet aamusta alkaen pihalla ilman sähköä, lämmitystä tai juoksevaa vettä. Ja hyvin näyttävät pärjäävän. Niin että kyllä me yksi keikka saadaan vedettyä. Nyt hankitaan sinulle uudet esiintymisvaatteet.

- Ai mitä tarkoitat? Jassen aivot olivat vielä avannosta kohmeessa.

- No et kai ajatellut esiintyä t-paidassa ja revityissä farkuissa?

- Jaa, niin... Saattaisihan niissä vähän vilu tulla... Mutta eivätkös kauppojen kassakoneet toimi sähköllä? Ja pankkiautomaatit?

- Ei hätiä mitiä. Pate-sedällä on aina käteistä mukana. Eivätkä torimyyjät käytä kassakoneita.

- Toriltako me minun esiintymisasuni ostamme? Jasse voihkaisi.

- Onko muuta vaihtoehtoa? Pate kysyi, vaikkei se ollut edes kysymys.

Huokaisten Jasse seurasi Patea kaupungin torille ja valitsi sieltä komean karvalakin ja käsinneulotun revontulivillapaidan. Paten ehdottamista villahousuista hän kuitenkin kieltäytyi. Muutkin bändin jäsenet täydensivät vaatevarastonsa pakkasenkestäväksi.

- Entäs valaistus? Jasse tuskaili. – Enmmehän me voi pilkkopimeässä soittaa. Ja ulkotulet taitavat olla vähän vaarallisia. Joku sytyttää kuitenkin housunsa palamaan ja sitten ollaan kirjaimellisesti liekeissä.

Pate osoitti yhtä torikojua.

- Katso, tuolla myydään joulusta ylijääneitä kynttilälyhtyjä alennuksella. Otetaan parikymmentä tuollaista, niin jo riittää valoa, vaikkei sinulla säteilisikään. Vai haluatko, että pyydän minun suunnistavaa Veikko-enoani seisomaan lavalla otsalamppu päässä?

Jasse valitsi ennemmin lyhdyt.

Ida-Alisa ja Vilma olivat viihtyneet oikein hyvin keikkapaikan pihassa. Yhdessä muiden jonottajien kanssa he olivat tanssineet ja laulaneet Jasse K:n biisejä, ja tunnelma jonossa oli oikein lämmin, vaikka pakkasta olikin. Lopulta nuorisotalon ovet avattiin, ja tytöt pääsivät ihailemaan kylmää mutta kaunista lyhtyjen valaisemaa esiintymistilaa. Jasse oli sytyttänyt lasiset kynttilälyhdyt kiertämään lavan reunaa. Pate piti onneksi aina sytkäriä mukana siltä varalta, että hänen alkaisi yhtäkkiä tehdä mieli aloittaa tupakointi.

Yleisön tytöt olivat säästäneet puhelintensa akkuja, ja nyt kaikki sytyttivät apuvalon palamaan. Kun Jasse nousi lavalle karvalakissa, villapaidassa ja vähiten reikäisissä farkuissaan, häntä vastassa oli oikea valomeri.

- Moi kaikki, Jasse karjaisi, koska mikrofonia ei ollut. – Täällä ei oo virtaa, mutta meissä on! Nyt vedetään niin että kuuma tulee!

Tytöt kirkuivat ja lämpötila nousi samaa tahtia volyymin kanssa. Keikan puolivälissä Jasse joutui riisumaan villapaitansa, mutta karvalakista hän ei luopunut.

Myöhään illalla väsyneet mutta onnelliset Vilma ja Ida-Alisa matkustivat kotiin Ida-Alisan isän autossa.

- Huh, mikä päivä, isä puuskahti. – Piti lähteä lapioimaan mökkitie auki, että päästiin huussiin ja saatiin kaivosta vettä. Onneksi nyt sähköt ja muut taas toimivat.

Ida-Alisa ja Vilma katsoivat toisiaan unelmoiva hymy kasvoillaan. –Voi apua, miten söpö Jasse oli siinä karvalakissa!